

Arrest

nr. 54 551 van 18 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 23 november 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché S. DUPONT die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, NRECAJ Zymer, luidt het asielrelaas als volgt: *"Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. U bent afkomstig uit Gjakovë.*

In 1984 trad u op traditionele wijze in het huwelijk met Bedrije Nrecaj. In 1986 huwden jullie officieel. Samen hebben jullie twee meerderjarige en twee minderjarige kinderen.

Van 1979 tot 1989 woonde en werkte u in Sarajevo, Bosnië.

Daarna keerde u terug naar Gjakovë. Tijdens het gewapende conflict in Kosovo ging u met uw gezin een drietal maanden naar Albanië. Daarna keerden jullie terug naar Kosovo.

In 1998 was uw echtgenote bij haar moeder toen de Serviërs binnenvielen. Ze waren op zoek naar de broer van uw echtgenote, die aan het front vocht. Op het moment van de inval overleed de moeder van

uw echtgenote aan een infarct. Twee maanden nadien waren er kort na elkaar twee politiecontroles in uw woning. Telkens waren enkel uw moeder, uw echtgenote en de kinderen thuis. De politie was op zoek naar uw broer, S.(...), die eveneens meestreed in het conflict. De agenten vroegen waar S.(...) was en uw echtgenote zei dat hij in Duitsland was. Daarop sloegen de agenten alle huisraad kapot. Tijdens de tweede controle namen ze jullie zoon uit de armen van uw echtgenote en dreigden ermee hem te vermoorden als zij niet vertelde waar S.(...) was. Uw echtgenote gaf hen goud en Duitse marken, waarop zij vertrokken. Uw echtgenote was hierdoor in paniek geraakt en werd ziek. Ze werd vervolgens gedurende twee weken in het ziekenhuis opgenomen en er behandeld door een psychiater, I.(...) G.(...). Op het einde van de oorlog bleek uw neef aan kanker te lijden. Gezien hij nog maar een week meer te leven had, stonden uw echtgenote en andere vrouwen hem in de laatste dagen van zijn leven onafgebroken bij. De combinatie van de zaken die gebeurd zijn tijdens de oorlog en het overlijden van uw neef, hebben ertoe geleid dat uw echtgenote sindsdien hallucinaties heeft. Ze heeft 's nachts visioenen van uw neef en zegt dat hij achterna zit en wil wurgen. Bovendien is uw echtgenote sinds jaren depressief en heeft ze voortdurend hoofdpijn. In 2000 gingen jullie opnieuw bij de psychiater, dokter I.(...) G.(...), en bij de neurologen, dokters A.(...) Z.(...) en L.(...) N.(...). Bij I.(...) G.(...) gingen jullie tot jullie vertrek naar België. Bij A.(...) Z.(...) en L.(...) N.(...) tot 2005. Van alle dokters kreeg uw echtgenote dezelfde medicatie voorgeschreven. Telkens kregen jullie te horen dat de dokters niets konden doen. Van 2000 tot 2003 nam uw echtgenote de medicatie regelmatig, daarna op onregelmatige basis. Aangezien zij eveneens negen operaties onderging, waaronder vijf keizersneden en een blindedarmoperatie, werd de medicatie teveel voor haar. Bovendien werd ze alleen maar dikker van de medicatie. Ten einde raad ging u bij een traditionele gebedsgenezer. Hij zei u dat uw echtgenote behekst was en raadde jullie aan om te verhuizen.

U zocht een andere woning in Gjakovë en verhuisde. Uw echtgenote werd evenwel niet beter. Dokter G.(...) raadde jullie aan naar het buitenland te vertrekken om uw echtgenote te behandelen. Hij zei u dat België hiervoor het meest geschikt was.

In 2008 dacht u dat u een geschikte smokkelaar had gevonden om uw echtgenote over te brengen. U leende 30.000 euro van uw neef, M.(...). De bedoeling was dat u het geleende bedrag over een jaar zou terug betalen. U investeerde een deel van het geleende geld in uw zaak. Op 1 september 2009 diende u dit geld terug te geven.

Omdat u er niet in geslaagd was naar België uit te wijken doordat de zaken slecht gingen, had u slechts de helft van het geld. Uw neef wou alles of niets. Plotseling kwamen twee à drie personen, vermoedelijk etnische Albanezen uit Macedonië, in uw zaak binnen. Ze zeiden dat het geleende geld van hen afkomstig was en dat zij dit terug wilden. U kreeg een maand uitstel van betaling. U ging opnieuw bij M.(...) en zei hem dat u de helft van het bedrag had, maar meer niet. M.(...) zei dat die personen het bedrag volledig terug wilden. Op 18 oktober 2009, toen u op weg was van de winkel naar u thuis, werd u door de Albanezen gedwongen in een voertuig te stappen. Ze namen u mee naar een meer dicht bij Gjakovë. Ze bonden u aan een elektriciteitspaal en sloegen u. Ze gaven u tot de volgende morgen de tijd om het geld bijeen te krijgen. Eén van hen zei dat u tijd kreeg tot eind december 2009, zoniet zouden ze uw dochter ontvoeren. Daarna lieten ze u gaan. Twee à drie dagen voor die datum slaagden jullie erin naar België te vertrekken.

Op 28 december 2009 kwam u samen met uw echtgenote en uw twee minderjarige kinderen in België aan, alwaar u dezelfde dag nog asiel hebt aangevraagd. Na uw aankomst in België sprak u met uw broer. U vernam dat dankzij hem en uw neef het geld ondertussen terugbetaald is.

Ter staving van uw identiteit en asielmotieven legde u de volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 5 februari 2009, de Kosovaarse geboorteakte van uw zoon en de Kosovaarse geboorteaktes van uw drie dochters, allen uitgereikt op 21 oktober 2009 te Gjakovë, uw Kosovaarse huwelijksakte, eveneens uitgereikte Gjakovë op 21 oktober 2009, een Belgisch medisch attest waarin vermeld wordt dat u geopereerd werd aan aambeien, verschillende medische attesten uit Kosovo van uw echtgenote waaruit blijkt dat zij keizersneden heeft gehad, werd geopereerd aan het scheenbeen, een EEG onderging en sedert 1999 aan depressie lijdt en verschillende Belgische medische attesten waaruit eveneens blijkt dat uw echtgenote aan een depressie lijdt.

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, NRECAJ Zymer, luidt als volgt:

“Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u Kosovo heeft verlaten of er niet naar terug kan keren wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde Kosovo in hoofdzaak verlaten te hebben wegens de medische problemen van uw echtgenote, die sinds 1999 aan een depressie lijdt, wat wordt bevestigd door de

neergelegde Kosovaarse en Belgische medische attesten (gehoor CGVS pp. 6-12 en stukken 10 en 11 in het administratieve dossier).

Er dient echter vastgesteld te worden dat de aangehaalde problemen van medische/psychische aard zijn.

Uit uw verklaringen en uit de neergelegde Kosovaarse medische documenten blijkt dat uw echtgenote zich voor haar medische aandoeningen probleemloos tot de in Kosovo aanwezige hulpverlening kon wenden. Zo werd zij sedert 1999 tot jullie vertrek naar België afwisselend door een psychiater en twee neurologen behandeld. Ze kreeg medicatie en therapie (gehoor CGVS pp. 7-11). Uw echtgenote verklaarde dat de medicatie hielp zolang zij die nauwgezet opvolgde (gehoor CGVS echtgenote p. 8). Het loutere feit dat de behandelende psychiater van uw echtgenote in Kosovo zou hebben gezegd dat u met uw echtgenote naar België moest uitwijken omdat de geneeskunde hier van een hoger niveau is (gehoor CGVS p. 11), kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat uw echtgenote zich in Kosovo wel degelijk op de medische/psychologische hulpverlening kon beroepen.

Derhalve heeft u geen feiten of elementen aangehaald waaruit kan blijken dat uw echtgenote zich bij een eventuele terugkeer naar Kosovo niet opnieuw tot de beschikbare hulpverlening zou kunnen wenden en er aldus een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan.

Voorts haalde u aan in Kosovo problemen te hebben gehad met schuldeisers (gehoor CGVS pp. 13-14).

De aangehaalde feiten zijn evenwel van louter inter-persoonlijke en gemeenrechtelijke aard, die als dusdanig geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een eventuele terugkeer naar Kosovo een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Overigens dient in dit verband te worden opgemerkt dat uzelf verklaarde dat deze zaak ondertussen is opgelost aangezien uw broer en neef het verschuldigde bedrag terug hebben betaald.

U voegde toe dat deze problemen een reden waren om te komen, maar gezien de zaak is opgelost, dit niet langer een reden is om niet terug te kunnen keren naar Kosovo (gehoor CGVS p. 14).

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteitskaart, uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen bevestigen uw identiteit, uw huwelijk en uw nationaliteit en de identiteit en nationaliteit van uw kinderen, waaraan in deze beslissing niet wordt getwijfeld. Het Belgisch medische attest toont aan dat u in België geopereerd werd omwille van aambeien, wat hier evenmin betwist wordt. De medische attesten inzake uw echtgenote werden hoger reeds besproken. “

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, NRECAJ Bedrije, luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. U bent afkomstig uit Gjakovë.

Vijfentwintig jaar geleden trad u in het huwelijk met Zymer Nrecaj. Samen hebben jullie twee meerderjarige en twee minderjarige kinderen.

Tijdens het gewapende conflict in Kosovo ging u met uw gezin gedurende tweeënhalve maand naar Albanië. Daarna keerden jullie terug naar Kosovo.

Tijdens het gewapende conflict kwamen de Serviërs op een gegeven ogenblik uw broer zoeken. Uw moeder schreeuwde. De Serviërs gooiden haar op de grond en ze stierf in uw armen. Sindsdien bent u ziek, depressief. Daarna zijn de Serviërs nog tweemaal bij u thuis gekomen, op zoek naar uw schoonbroer.

Na de oorlog is de oom van uw echtgenoot overleden. Voor zijn overlijden zorgde u voor hem. Sindsdien hebt u nachtmerries over hem. In uw dromen ziet u de oom die u volgt, zich onder de Serviërs mengt en u bij de keel grijpt. Ook hebt u veel hoofdpijn. U hebt schrik van de nacht.

Direct na de oorlog ging u bij een neuroloog, A.(...) L.(...). Hij verwees u naar de psychiater. U ging een aantal jaren naar de psychiater, dokter A.(...) Z.(...). Vervolgens ging u ook naar een andere psychiater, dokter I.(...) G.(...). Van beide psychiaters kreeg u voornamelijk medicatie en spuitjes. Toen u voelde dat u beter werd, stopte u met het innemen van de medicatie. Wanneer u terug ziek werd, ging u opnieuw bij de psychiater. Sinds u ziek werd ging u ook regelmatig bij imams om raad omdat uw schoonmoeder zei dat u behekt was. Anderhalf jaar geleden was u het beu om naar de imams te gaan en besloot u geen beroep meer te doen op hen. In de loop der jaren hebt u ook vijf keizersneden, twee blindedarmoperaties, een operatie aan het scheenbeen en problemen met uw amandelen gehad.

Voor uw vertrek naar België ging u vaak bij dokter I.(...) G.(...). Hij zei u dat hij niets meer voor u kon doen en raadde u aan naar België te gaan voor genezing.

Op 26 december 2009 verliet u Kosovo in het gezelschap van uw echtgenoot en twee minderjarige kinderen. Op 28 december 2009 kwam u in België aan, alwaar u dezelfde dag nog asiel hebt aangevraagd.

U bent in het bezit van uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 30 oktober 2008 en uw Kosovaarse geboorteakte, uitgereikt op 21 oktober 2009 te Gjakovë."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, NRECAJ Bedrije, luidt als volgt:

"Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

U heeft immers onvoldoende feiten of elementen aangehaald waaruit kan blijken dat u zich in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U haalde immers, evenals uw echtgenoot, aan Kosovo verlaten te hebben wegens uw medische en psychische toestand (gehoor CGVS pp. 5-12). Inzake de asielaanvraag van uw echtgenoot nam ik een weigeringsbeslissing, die luidt als volgt:

"Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u Kosovo heeft verlaten of er niet naar terug kan keren wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde Kosovo in hoofdzaak verlaten te hebben wegens de medische problemen van uw echtgenote, die sinds 1999 aan een depressie lijdt, wat wordt bevestigd door de neergelegde Kosovaarse en Belgische medische attesten (gehoor CGVS pp. 6-12 en stukken 10 en 11 in het administratieve dossier). Er dient echter vastgesteld te worden dat de aangehaalde problemen van medische/psychische aard zijn. Uit uw verklaringen en uit de neergelegde Kosovaarse medische documenten blijkt dat uw echtgenote zich voor haar medische aandoeningen probleemloos tot de in Kosovo aanwezige hulpverlening kon wenden. Zo werd zij sedert 1999 tot jullie vertrek naar België afwisselend door een psychiater en twee neurologen behandeld. Ze kreeg medicatie en therapie (gehoor CGVS pp. 7-11). Uw echtgenote verklaarde dat de medicatie hielp zolang zij die nauwgezet opvolgde (gehoor CGVS echtgenote p. 8). Het loutere feit dat de behandelende psychiater van uw echtgenote in Kosovo zou hebben gezegd dat u met uw echtgenote naar België moest uitwijken omdat de geneeskunde hier van een hoger niveau is (gehoor CGVS p. 11), kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat uw echtgenote zich in Kosovo wel degelijk op de medische/psychologische hulpverlening kon beroepen. Derhalve heeft u geen feiten of elementen aangehaald waaruit kan blijken dat uw echtgenote zich bij een eventuele terugkeer naar Kosovo niet opnieuw tot de beschikbare hulpverlening zou kunnen wenden en er aldus een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan.

Voorts haalde u aan in Kosovo problemen te hebben gehad met schuldeisers (gehoor CGVS pp. 13-14). De aangehaalde feiten zijn evenwel van louter inter-persoonlijke en gemeenrechtelijke aard, die als dusdanig geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een eventuele terugkeer naar Kosovo een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Overigens dient in dit verband te worden opgemerkt dat uzelf verklaarde dat deze zaak ondertussen is opgelost aangezien uw broer en neef het verschuldigde bedrag terug hebben betaald. U voegde toe dat deze problemen een reden waren om te komen, maar gezien de zaak is opgelost, dit niet langer een reden is om niet terug te kunnen keren naar Kosovo (gehoor CGVS p. 14). De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteitskaart, uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen bevestigen uw identiteit, uw huwelijk en uw nationaliteit en de identiteit en nationaliteit van uw kinderen, waaraan in deze beslissing niet wordt getwijfeld. Het Belgisch medische attest toont aan dat u in België geopereerd werd omwille van aambeien, wat hier evenmin betwist wordt. De medische attesten inzake uw echtgenote werden hoger reeds besproken." Aldus blijkt dat in hoofde van u niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten

kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteitskaart en geboorteakte bevestigen uw identiteit en nationaliteit, maar werpen geen ander licht op bovenstaande vaststellingen.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, NRECAJ Bedrije, zich in het verzoekschrift enkel baseert op het asielrelaas van verzoeker, NRECAJ Zymer, de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.2. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 22 november 2010 een schending aan van artikel 3 van het EVRM en van artikel 10 van het EG-verdrag; ze voeren ook een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het verzoekschrift citeert vooreerst de twee voormelde verdragspalingen en geeft een definitie weer van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers benadrukken verder dat zij geenszins kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Ze stellen dat de commissaris-generaal enkel rekening houdt met de medische feiten en geen rekening houdt met de overige politieke gegevens alhoewel hij daarvan kennis heeft.

2.3. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van voormelde wet van, 15 december 1980 moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.

Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoekers citeren artikel 3 van het EVRM en artikel 10 van het EG-Verdrag. Ze geven een zeer summiere definitie van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ze stellen dat ze niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst en poneren dat *“de commissaris-generaal enkel rekening houdt met de medische feiten en de overige politieke gegevens buiten kijf laat.”* (zie het verzoekschrift, p 2).

De enkele tekst van de twee voormelde verdragsbepalingen kan uiteraard niet worden aanzien als een voldoende duidelijke omschrijving van de wijze waarop de bestreden beslissing die aangevoerde rechtsregels schendt. De enkele definitie van het begrip “zorgvuldigheidsbeginsel” duidt niet aan hoe de commissaris-generaal dit beginsel zou hebben geschonden. De melding dat verzoekers niet kunnen terugkeren naar hun land is een blote bewering. Dat *“de commissaris-generaal enkel rekening houdt met de medische feiten en de overige politieke gegevens buiten kijf laat.”* wordt niet verklaard. Het is niet aan de Raad om te gaan gissen welke motieven verzoekers inspireren tot het uiten van de voorgehouden schendingen.

De Raad gaat er derhalve niet verder op in.

2.4. De commissaris-generaal heeft duidelijk en omstandig de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing steunt.

Verzoekers bieden daarop geen dienstig verweer.

De Raad schaaft zich achter de motiveringen van de commissaris-generaal en maakt ze tot de zijne. De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 en de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt terecht niet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE